

»Men det var virkelig en Dame . . . en fin Dame, mener jeg?«

»Jøsses Kors! Hun havde Skind inde i Vognen.«

Per saa' paa sit Ur, — der var ingen Tid at spille, dersom han skulde træffe den foregivne Baronesse endnu samme Dag. Utaalmodig efter at faa Gaaden løst klædte han sig i Hast om, gjorde sig for alle Tilfældes Skyld saa elegant, som han kunde, og befandt sig ikke mange Øjeblikke efter ved det angivne Hotel.

Naar Per var i sine bedste Klæder, havde et Par nye Handsker i Haanden og sin Silkehat trykket let ned i Panden, gjorde han en ganske statelig Figur; og trods den Fattigdom, hvori han igen var sunken ned, havde han ikke forsumt sit Ydre. Tværtimod havde han under disse ydmygende Forhold anset det for dobbelt magtpaaliggende altid at være udadleligt paaklædt. Han var allerede bleven verdenserfaren nok til at vide, at der var Øjeblikke, hvor et snehvidt Skjortebryst og en smuktsiddende Frakke kunde faa større Betydning for en Mands Liv end Aaringers selvopofrende Arbejde; at saalænge Skinnet var reddet, var overhovedet ingenting tabt. Den langbartede Hotel-Portner kom ham da ogsaa straks allerærbødigst i Møde; og da han hørte, hvem Per søgte, slog han Hatten helt ned til Knæene, smækkede Trappedøren op for